

תת"ע 4143/04/20 - צחי יצחק כהן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 4143-04-20 מדינת ישראל נ' כהן
תיק חיצוני: 61211713195

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	צחי יצחק כהן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 24.6.2020.

המבקש קיבל דו"ח מסוג הזמנה לדין המייחס לו עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ועברו למעלה משנתיים מפקיעתו בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א-1961 בתאריך 29.3.2020. על פי כתב האישום נסע המבקש באופנוע.

הדיון בעניינו של המבקש נקבע לתאריך 27.4.2020, אולם בשל הודעת מנהל בתי המשפט עקב מגפת הקורונה נדחה הדיון לתאריך 24.6.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה למשך 12 חודשים, פסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 3,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל זימון לדיון שנקבע לתאריך 24.6.2020 ומשכך לא התייצב בבית המשפט ביום זה. לטענתו, לא קיים אישור מסירה באשר להודעה על מועד הדיון החדש.

המבקש טען כי הוא מחזיק ברישיון נהיגה לאופנוע 12 שנים וכי את רישיון נהיגתו על רכב הוציא בשנת 2017. לטענתו, לא ידע כי עליו לשלם את רישיון הרכב שלו ומשכך נטען כנגדו כי לא החזיק ברישיון, זאת חרף העובדה כי נהג כשהוא מורשה לנהיגה באופנוע.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי קיים אישור מסירה כדין מתאריך 13.5.2020 לדיון בו נגזר דינו של המבקש בהיעדרו. לטענתה, בנסיבות אלה מסירת ההזמנה לדיון בוצעה כדין וכי אין בטענתו של המבקש לעמוד לו בכדי סיבה מוצדקת להיעדרותו.

לטענת המשיבה טענתו של המבקש לפיה נפלה טעות בכתב האישום וכי נשפט בגין עבירת של נהיגה ללא רישיון נהיגה מתאים לסוג הרכב חסרת בסיס ותימוכין, שכן המבקש הואשם ונשפט בגין עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף.

המשיבה הוסיפה וטענה כי גזר הדין שהושת על המבקש מגלם את מינימום הענישה הקבוע בחוק בעבירות המיוחדות לו ומכאן שלא התקיים גם "עיוות דין" בעניינו.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדיון וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו

מלקבלן."

דהיינו אם הוכיחה המאשימה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין, חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל הנאשם מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת (חי') 67571-03-18, **אפשטיין נ' מדינת ישראל**, מיום 25.4.18 ורע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל**, מיום 20.1.15).

על- פי אישור המסירה, שנמצא בתיק בית המשפט ושצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין שנקבע ליום 24.6.2020 נשלחה, באמצעות מזכירות בית המשפט, לכתובתו של המבקש במשרד הפנים וחזרה בציון ההערה "לא ידוע במען" בתאריך 13.5.2020.

בעניין זה קבע כב' השופט כדורי בעפ"ת 47166-01-20 **רשק נ' מדינת ישראל** מיום 12.5.2020 כי:

"כעולה מאישור המסירה בתיק בית המשפט קמא הודעת הקנס נשלחה למערער והושבה על ידי דואר ישראל בציון "לא ידוע". המערער מאשר כי הודעת הקנס נשלחה לכתובתו הרשומה. במצב דברים זה, על מנת להרים את הנטל ולהוכיח כי הודעת הקנס לא הומצאה לו בנסיבות שאינן תלויות בו, היה עליו להראות כי דברי דואר מתקבלים על ידו בכתובת האמורה, כך שהכיתוב הנ"ל על גבי אישור המסירה על גבי אישור המסירה שגוי".

במקרה שבפניי המבקש לא טען כי הכתובת המצוינת באישור המסירה איננה כתובתו הרשומה, ואם אכן מדובר בכתובתו הרשומה לא הוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר בנסיבות שאינן תלויות בו.

לפיכך אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדין.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

המבקש לא הוכיח כי במועד ביצוע העבירה נהג באופן שעה שרישיונו היה בתוקף.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחית.

במידה ויוכיח הנאשם כי ביום ביצוע העבירה היה רישיונו הנהיגה בתוקף תישקל הבקשה בשנית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א תשרי תשפ"א, 29 ספטמבר 2020, בהעדר
הצדדים.